

Final de trajecte

written by Fredi Bentanachs | 30 de setembre de 2016

La independència de Catalunya és un fet inqüestionable assumit per tothom, ningú ho discuteix en el fons, mentrestant es pot però, allargar l'agonia amb un criteri purament mercantilista, és a dir, per omplir butxaques dels governants corruptes espanyols i botiflers. Però cada dia que passa sense llibertat perdem un munt de diners en inversions al nostre teixit social i empobrim encara més les minvades hisendes de les famílies treballadores, la sanitat pública, l'ensenyament a les escoles bressol i un llarg etcètera.

Dit això i despullant de la raó històrica i cultural patriòtica a l'independentisme (ja hi anirem després), només en el pla estrictament econòmic, estar contra l'estat català és d'un cretinisme esparverant, ja que estar en contra de l'enriquiment del teu poble és nefast i absurd. Com apel·lar a una espanyolitat inexistent car l'estat espanyol fou fet a sang i foc pel tarat de Felip V i els seus el 1715 i constituït a les corts de Cadis al principi del segle XIX. Un estat totalment desprestigiats al món, corrupte, miserablement empobrit i amb un dèficit inassumible, amb l'indústria en entredit i en plena caiguda lliure. Què s'ho facin mirar.

El síndrome d'Estocolm en què viu una part important de la població catalana cal guarir-lo com abans millor. Ens és molt perjudicial per la nostra dignitat com a poble.

Històricament la Nació catalana molt més antiga que l'espanyola àdhuc que la castellana o com a mínim amb un Parlament "democràtic" i una formació gremial i assembleària radicalment diferent a la cultura castellana. Àdhuc amb un idioma propi dos cents anys més antic que el castellà.

Per tant, el dret a la llibertat, a la independència és per a recuperar allò que se'ns va robar per la força de les armes i

de forma genocida.

Centrem-nos en el moment actual i després d'haver reflexionat sobre l'exposat.

Espanya ha negat, nega i negarà tota sortida als catalans que no sigui l'esclavatge i la submissió, les proves ens ho demostren, els atacs a les institucions democràtiques i als polítics escollits pel poble català per part dels tribunals i govern espanyols són constants. Totes les raons polítiques, històriques, culturals i econòmiques portades pels catalans a Espanya han estat menyspreades i esmicolades. En aquest context només ens queda l'opció de la proclamació de la DUI al Parlament i ratificada pel poble més tard amb un RUI o amb l'aprovació de la Constitució Catalana feta entre tots.

La comunitat de nacions acceptarà l'Estat Català de facto, sempre ho ha fet així, i més quan els catalans som una potència industrial i turística del Mediterrani i estem disposats assumir i pagar la nostra part del deute com ho ha dit sempre el Govern.

El temps juga a favor nostre, ara sí, sense més dilacions ni tactismes dels partits som a la recta final.

No hi ha marxa enrere. Donec perficiam.